

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. június 14.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTVÁN IMÁDSÁGA

Énekek: 121,1; 201,1; 3; 5; 341,7; 466

Lekció: ApCsel 6,7-15

Alapige: ApCsel 7,59

Amikor megkövezték Istvánt, az így imádkozott: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!”

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy van hova, van kihez felemelni a tekintetünket, van kinek elmondani imádságainkat, van ki előtt hódolnunk. Köszönjük, hogy mindezt benned, az egy élő, igaz Istenben találtuk meg.

Áldunk téged azért, hogy rajtad kívül más, aki hozzád fogható, aki úgy szeretted a világot, hogy egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne, ne vesszen el, hanem örök élete legyen. Aki megbántott Istenként is odafordul megbántóihoz.

Köszönjük, hogy szavadban gyógyító erő van. A te igéd igazság és mi csak arra várunk, hogy szentelj meg minket igéddel, igazságoddal. Köszönjük, Urunk, hogy eljöhettünk.

Áldunk téged, hogy a gyülekezet közösségében magasztalhatunk téged, nemcsak magányosan vagy a hétköznapokat járva élhetjük meg hitéletünket, hanem együvé tartozásunkat is kifejezhetjük az együttléttel, az istentisztelettel.

Kérünk, Urunk, áldd és szenteld meg gondolatainkat, érzéseinket. Kérünk, vonj magadhoz bennünket, és engedd meg, hogy ebben a csöndben békességet, nyugalmat találjon a lelkünk. Gyógyuljanak a dolgaink, és töröltessenek el a bűneink.

Bocsásd meg, hogy sokszor úgy megyünk ki innen, ahogy bejöttünk, nem változik semmi.

Kérünk, szólj bele az életünkbe az életünkbe, hogy tiszta, szent, feddhetetlen életet törekedjünk élni. Kérünk, hogy igéddel most is jöjj közel, táplálj bennünket. Könyörülj meg rajtunk, emelj fel, tisztíts meg, szentelj meg minket.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor ezt az ígét megkaptam, az volt az első kérdésem az Úrhoz: nem leszek ünneprontó, amikor ilyen meleg nyári vasárnapon, jó sokan a Balatonon vannak, én pont a halálról beszélek? Mégpedig egy kedves tanítványnak, Krisztus-követőnek, Istvánnak a haláláról.

A héten volt egy kedves idős testvérünk temetése, és akkor a napi ige ez a rövid mondat volt: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! Így hozom elétek ennek a vértanúnak, diakónusnak, Istvánnak egyik utolsó mondatát, nagy imádságát: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!

Röviden nézzük meg, ki volt ez az István? Aztán pedig ennek a mondatnak a három üzenetét halljuk.

A Cselekedetek Könyve 6. fejezetében olvasunk egy gyönyörű mondatot, mégpedig azt: „az Isten igéje növekedett, és sokasodott a tanítványok száma Jeruzsálemben. Még a papok közül is sokan követték a hitet.” — Ez aztán a csoda, de megtörtént. Abban az időben ébredést élhettek át az akkori keresztyének. Hogy Isten igéje terjedt, abban mutatkozott meg, hogy növekedett a gyülekezet száma. Az Úr növelte a gyülekezetet az üdvözülők seregével. Ma is így terjed Isten igéje. Mivel a gyülekezetek száma megnőtt, sokan csatlakoztak a gyülekezetekhez, a gyülekezeteken belül munkák, szolgálatok, tevékenységek is megsokasodtak. Egy kicsit átalakultak, és amikor sok özvegyasszony, elesett atyafi is csatlakozott a gyülekezetekhez, akkor az apostolokban megfogalmazódott, hogy megmaradnak az igehirdetés és az imádság szolgálata mellett. Az asztalok körüli szolgálatra, a diakóniára pedig válasszanak férfiakat, akik azt fogják végezni.

Három feltétel volt a választásnál. Nem a szemük színe, nem a termetük, mint ahogy az ember sokszor azt nézi, ami a szeme előtt van. Itt valóban arra kellett figyelni, ami a szívben van, és ez a három feltétel pedig: hittel legyenek teljesek, Szentlélekkel legyenek betöltekezve, jó bizonyosságot adjanak róluk a kívülvalók, akik között élnek. Ezek közül a férfiak közül választanak hetet.

Sokszor egy ilyen választásnál ma az a probléma, hogy nincs kiből választani, ott, abban az időben pedig az volt az áldás, hogy még többen is voltak, és az volt a nehézség, hogy ezek közül kell hetet kiválasztani. Persze az Úrra figyelve, azzal az imádsággal, hogy az Úr kit választott.

Hét diakónust választanak, akik közül kitűnik István, aki valóban hittel, Szentlélekkel teljes. Isten igéje azt is mondja róla, hogy bölcsességgel szólta az ígét. Nemcsak a diakóniát végezte, hanem a mellett valószínűleg még István nagyon komoly igehirdető is lehetett.

Így állt be a szolgálatba. Szolgálatáról keveset tudunk. Összesen ennyit, mert egyetlen mondatban jegyzi meg a Szentírás, hogy István hogyan tevékenykedett és utána inkább életének utolsó óráit olvassuk. Ezt viszont hosz-

szan leírja a Biblia: ezekben az utolsó órákban mit mondott István és hogyan imádkozott.

Megdöbentett, hogy Istvánnak kétmondatos imádságát olvassuk itt, hiszen az egyik mondat arról szól: Uram Jézus, vedd magadhoz a lelkemet! A másik mondat úgy hangzott: Ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt — akik megkövezik Istvánt. E rövid, kétmondatos imádság előtt van egy hatalmas hosszú igehirdetés. Olvassuk végig az egész igehirdetést Istennek hatalmáról, hozzánk fordulásáról, könyörületéről.

Nem mond ő nagy dolgokat. Nem mond ő nagy fordulatokat, kuriózumokat, hanem egyszerűen elmondja világosan, hogy Isten hogyan munkálkodott az Ószövetségben. Ebből mi fakadt, mit tett értünk a mi kegyelmes Urunk. Amikor István eljut addig a pontig, amit az ő fülüknek nem kellemes hallani, akkor rárohannak, a városon kívülre viszik ezt a kedves embert, és az akkori kornak szokása szerint megkövezik mindenféle bírói ítélet nélkül. István pedig ebben a helyzetben ezt az imádságot mondja: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!

Mégis az vidámított meg engem, hogy itt nem egy gyászos, gyalázatos végről van szó, hanem egy diadalmas hazamenetelről. Bár sok rosszat olvasunk ebben az igében, mégis ragyog előttünk egy embernek a hite, boldogsága, imádságos lelkülete. A 341. dicséretben van egy ilyen mondat: „Öleljen át a Lelked, így halni jó halál.”

Van jó halál? Lehet jó halál? Ha komolyan vesszük az ige üzenetét, akkor azt kell mondjuk: igen. Így még a halál is jó, még a halál is nyereség, ha valaki így tekint a halálára: Uram Jézus, vedd magadhoz a lelkemet!

Megdöbentő, hogy István szavai mennyire megegyeznek Jézus Krisztus szavaival. Ebből azt láthatjuk, hogy a tanítvány mennyire azonos hullámhosszon volt Mesterével. Hiszen ezt a két mondatot Jézus is elmondta a kereszten. Amit itt István mond, azt valószínűleg nem magától mondja, hanem azt Jézus Krisztustól tanulta. Azt mondja, amit Jézus is mondott a kereszten. Ő úgy mondta: Atyám, a te kezébe teszem lelkemet, és ugyanúgy imádkozott az Őt kivégzőkért is: ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt. — István szinte ugyanezeket a szavakat használja, ugyanígy mondja: vedd magadhoz az én lelkemet, és ugyanúgy imádkozza: ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt.

Amikor ennek az imádságnak az egyik mondatával foglalkozunk, még annyit mondok el, mielőtt arra figyelnénk, hogy mit kér István, hogy mit nem kér.

Itt, hogy mit kér István, abban az is benne van, hogy mit nem kér. István azt kéri, ami neki mindennél fontosabb, ami neki mindennél előbb élvezi a prioritást. Mi emberileg azt várnánk, hogy István olyanokért imádkozzék, hogy ne kelljen sokat szenvedni.

Mi, lelkipásztorok, kapcsolatban vagyunk a betegekkel, olyan idős testvérekkel is, akik érzik, hogy egyszer el fog jönni a vég. Az egyik temetésen elmondtam a héten, hogy mikor Nagyvarsányba kerültem, akkor még háztól temettünk, mert nem volt ravatalozó. Igen hosszan kellett menni a temetőig. Azt mondta nekem a kedves kántorunk: itt annyi öreg van. A következő néhány nap múlva egy tizennyolc éves férfit temettünk, mert túl gyorsan ment a motorral.

Zimányi Józsi bácsi mondta, mert neki voltak különleges mondatai, közülünk az a legöregebb, aki leghamarabb fog meghalni. Érdekesen közelítette meg a dolgot, de tulajdonképpen van benne igazság. Mivel nem tudjuk sem a napját, sem az óráját, hogy mikor fogunk meghalni, mikor jön el értünk Jézus, készülnünk kell rá.

Olyan döbbenetes, hogy István nem kéri, hogy ne nyomorúságban haljon meg, ne legyenek fájdalmai. Nem kéri azt, hogy a szenvedéstől mentse fel az Úr. De azt kéri: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! Rövid, tömör imádság, és ennek három üzenete legyen a számunkra.

Az első üzenete: boldog az, aki a szenvedések és igazságtalanságok között is, vagy még a halál árnyékának völgyében is imádkozni tud. Mert ez az Isten ajándéka. Mert mi magunktól, emberi természetünk szerint nem erre vagyunk beállítva. Mi arra vagyunk beállítva születésünktől kezdve, hogy ha bennünket fájdalom ér, azt próbáljuk enyhíteni. Ha igazságtalanság ér bennünket, akkor próbáljuk a magunk igazát bizonyítani minden körülmények között. Arra vagyunk beállva, ha valaki üt bennünket, vagy bánt, megpróbáljuk lehetőleg kétszer annyit bántani, visszaadni. Nem arra, hogy egy ilyen szorult helyzetben, próbában, kísértésben, veszteségben, gyászban felfelé nézzünk és imádkozzunk.

Valóban nem történhet meg másként. Csak úgy, ha az Úr vonja a szívünket. Másképp nem lehet, csak ha a szívünket, az értelmünket, az akaratomat, a lényünket Isten elkezd vonzani, felemelni a tekintetet és azt mondani: nézz rám! István felemeli a tekintetét, és azt látjuk az igében: érdemes neki felemelni a tekintetét? Hogyne lenne érdemes! Mert mit lát? A megnyílt eget látja, és Isten jobbán Jézust állni.

Aki imádkozik, az nem azt fogja látni már, ami előtte van, hanem azt, aki felette van. Aki nagyobb mindennél, akié minden hatalom mennyen és földön. Milyen jó, hogy István nem azokra nézett, akik ellene fordulnak, fogukat csikorgatják — így mondja a Szentírás —, akik dühösek. Tulajdonképpen nem István ellen dühösek, hanem Isten ellen. Isten ígéje, a lelki élet nem tetszik nekik, mert ők ragaszkodnak a ceremóniákhoz. Ez az egyik vád, hogy megváltoztatja a ceremóniákat, amit Mózes adott nekünk. Mert Jézus Krisztus fel akarja fordítani itt a dolgokat. Nekünk megvannak a hagyományaink, a múltunk, mi azokba kapaszkodunk, és nem magába az életbe.

István felemeli a tekintetét, és amikor ezt a mondatot elmondja, és elkezd imádkozni, akkor tulajdonképpen hitvallást tesz. — Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! — Ez az imádság nemcsak imádság, hanem hitvallás is.

Istvánnak az imádságában azt láthatjuk, hogy rendíthetetlen bizalma van az ő Istene iránt. Feltétlenül hisz Jézusnak. Ezért drága István imádsága, mert az van benne, hogy hisz Jézusnak, az Ő igéjének. Mert ez a Jézus, amíg itt járt a földön, azt mondta: Szeressétek ellenségeiteket. Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak. Ebben a kétmondatos imádságban megjelenik ez, amikor azért imádkozik: „Uram, vedd magadhoz az én lelkemet.” Itt a teljes bizalom, a teljes ráhagyatkozás. „Ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt!” Itt az irgalomnak a kérése van. Igen, Krisztus igazságát ragyogtatja István, nem a saját igazát.

Amikor azt olvassuk, hogy ez István védőbeszéde, mindig arra gondolok: dehogy védőbeszéd volt ez! István nem magát akarta védeni. Ha védőbeszéd-ről van szó, akkor legfeljebb annyit mondhatunk, hogy Isten ügyét akarta védeni. Az kérdés, hogy vajon mennyire szorul a mi emberi védelmünkre Istennek az ügye ezen a világon. Itt nem védőbeszéd-ről van szó, sokkal inkább vádbeszéd-ről van szó. Ez a beszéd tulajdonképpen vádolta a hitetlenséget. Vádolta azokat, akik Isten igazságát hamissággal feltartóztatták.

Vádolta azokat, akik nem akarták elfogadni a Megváltót. Jézus Krisztus-ban nem ismerték fel a Szabadítót. Akik Jézus Krisztus elé nem akartak leborulni, és nem akarták Őt átölelni. — Őket vádolja ez a beszéd. Nem védőbeszéd-ről van szó. Isten ígéje mindenki felé vád, aki Isten akarata elé falat emel. Aki ki akarja védeni ezt, aki golyóálló mellényt vesz magára, hogy őt Isten ígéje szíven ne találja.

Amikor befejezi az emberekkel való beszédet, most már csak az Úrral van megbeszélni valója, és elkezd imádkozni. Hosszú prédikáció, rövid imádság. Ebben a kétmondatos imádságban érezzük, hogy minden benne van, aminek benne kell lennie. Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!

Boldog ember az, aki ilyen helyzetekben imádkozni tud. Boldog ember az, aki tud imádkozni ilyen helyzetekben. — Gondoljunk a magunk életére. Egy-egy nehéz vagy szorult, kilátástalan helyzetben vajon gyermeki bizalommal imádkozom-e, vagy pedig próbálom először elintézni az ügyeket, kimászni belőle, megoldani.

Még gyerek voltam, és olyan nagy bizonyágtétel volt, hogy az egyik nagyvárosban élt egy sebész főorvos, akiről elterjedt (én nem ismertem), hogy minden műtét előtt imádkozott. Ez a 70-es évek elején nem volt magától értetődő. Azt tudom, hogy a betegek szívesen mentek hozzá, mert szívesebben megyünk olyan valakihez, aki műtét előtt Isten segítségét kéri. Ez azt jelenti, hogy nem csak magában bíz, nem a tudásában, a gyakorlatában, a megszerzett rutinban, hanem az élő Istenben. „Szemem a hegyekre vetem, onnan felül nékem minden segítségem.” — Aki imádkozik, az ma is ezt vallja. Az én segítségem az Úr-tól van, aki teremtette az eget és a földet.

A második üzenete ennek a rövid mondatnak: boldog az, aki Urának ismerheti és szólíthatja Jézust. Hiszen István így szólítja: Uram, Jézus! Vedd magadhoz az én lelkemet!

El kell mondanom, hogy ez nem protokolláris megszólítás. Ez nem olyan, mint amikor hivatalos levelet írunk: tisztelt X Y... Ez valóban szívből jövő, egy kapcsolatot megvalló megszólítás. Ebben az imádságban először is István megvallja, hogy neki mi köze van Jézushoz. Milyen kapcsolat van Jézus és közte...

Jézus is így tanított bennünket. Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk! — az olyan csodálatos, mert rögtön a megszólításban, mielőtt bármit mondanánk, kérnénk, kívánnánk, először elmondjuk milyen kapcsolat van köztünk. Egy olyan kapcsolat, mint az Atya és a Fiú között, az Atya és a gyermek között. A Tízparancsolat nem ezzel kezdődik? Mielőtt Isten bármit mondana, bármit kérne. Sokan azt gondolják, hogy az egy tiszta kéréshalmaz, parancshalmaz:

ez, azt ne csináld... De a Tízparancsolat azzal kezdődik: Én az Úr vagyok, a te Istened. — Isten elmondja, hogy ki vagyok, milyen kapcsolat van köztünk. Nem egy idegen kapcsolat, aki jön a nagy semmiből, aztán adok neked rendelkezéseket, parancsokat. Én a te Istened vagyok...

Amikor István így imádkozik: Uram, Jézus, akkor elmondja, milyen kapcsolat van köztük. Vagyis: én Uramnak ismerlek el. Te Uram vagy nekem.

Miért nevezi Jézust Úrnak? És mit jelent az a Szentírásban, ha valaki Úrnak nevezi Jézust? Először azt jelenti, hogy azért nevezi valaki Úrnak Jézust, mert megváltottja. Vagyis a megváltás jogán Jézus Krisztus az Ő népéhez számítja. Az szólíthatja Úrnak Jézust.

Miért váltott meg Krisztus? Azért, hogy népévé tegyen. És ez azt jelenti, hogy igazgat, őriz és üdvözít. Ezt jelenti: Uram. Értjük, hogy ebben milyen rezdülések vannak? Megváltottad vagyok, te igazgatsz engem, és mindenemet, ami az enyém, őrzöl és üdvözítesz. Boldog István, hogy imádságát így kezdheti: Uram, Jézus. Jézust urának ismeri fel, és valóban Szentlélekkel teljes István, mert senki sem mondhatja Jézust uramnak, csak Isten Szentlelke által.

Ki mondhatja tehát Urának Jézust? Az, aki a váltságot és üdvösséget az Ő drága vérében látja, Őt Urának ismeri el, és magát az Ő szolgálatára adja. Ebben az egy szóban: Uram, ez van benne. A váltságot a te véredben ismerem el, te váltottál meg minket, éppen ezért Uramnak ismerlek el. Te vagy Úr éltem felett, szívem nem ismer kényszert, önként szolgálom Őt — mondja az ének, és magát az Ő szolgálatára adja.

Ha valakit Úrnak nevezünk, azt jelenti, hogy ő Úr és én szolga. Igaz, hogy magát Jézus sokszor szolganak nevezte. Azt mondta: Ő szolgálai formát vett fel, de boldog az, aki ennek ellenére méginkább Urának vallotta Jézust. Ő istenségét elrejtette, midőn testünket felvette. Szolgálai formát vett fel, megalázta magát. Boldog, aki ennek ellenére kitárta a szívét, mert benne látta az Urat. Mint később Tamás a feltámadás után elmondja azt a szép hitvallást: Én Uram és én Istenem!

A Szentírás egybekapcsolja Jézus Krisztusnak az uralmát az Ő akaratának a teljesítésével. Ki mondhatja, hogy Uram? Az, aki teljesíti az Ő akaratát. Erre két ígét mondok, és meg fogjuk látni mennyire így van.

Az egyik, amit így mond az Úr Jézus: Nem mindenki, aki mondja: Uram, Uram, megy be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. — Úgy látszik, abban az időben is sokan mondták: uram, uram, és kevesen cselekedték. Nem azért megy be, mert mondja: uram, uram, hanem aki el is ismeri: ha te Úr vagy, akkor én cselekszem a te akaratodat.

A Lukács 6,46-ban is van egy ilyen ige: Miért mondjátok nekem: Uram, uram, ha nem cselekszitek, amit mondok? Az ige ezért megítél bennünket. Vajon csak mondom: Uram, Uram... megszólítom Jézust, vagy pedig úgy, mint a katona, vigyázz-ba vágom magam: parancs, értettem!

Ha Jézus kiadja a parancsot (nála lehet kérdezni is, mert sokszor még meg is magyarázza nekünk), tulajdonképpen azt jelenti: kérdés az én részemről nincs. Jézus türelmesen megmagyarázza, de azért az lenne a jó, ha azt mon-

danánk: oda megyek, ahova akarod, akár tűzre, akár vízre kívánod. Nem kérdezek, mert tudom, hogy tökéletes a te akaratod. Tudom, rosszat nem akarsz. Arra ráteszem az életemet.

Az imádkozza igazán: Uram, Uram, akinek Jézus bármit mondhat, akitől Jézus bármit kérhet, akit Jézus bárhova küldhet, akit Jézus bármivel megbízhat, az joggal szólíthatja: Uram! De aki nem, az nem szólíthatja joggal így: Uram, Uram.

A harmadik üzenete ennek az igének: Boldog az, aki tudja, hogy ha meghal, mi lesz vele. Azt mondja István az imádsággal: Uram, Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! Tehát tudja, hogy Jézus magához veszi.

Sajnos azt is kell látnunk, hogy nem minden imádság imádság ám! Nem kell hasraesnünk, ha valakiről azt halljuk, hogy sokat imádkozik. Hallottam egy ilyen közösségről, és megdöbbenett, mert így jellemezte valaki: sokat imádkoznak. Na, de az nem minden! Az a lényeg, hogy *kihez* imádkoznak (Istvánról tudtuk, hogy *kihez* imádkozik), az a lényeg, *hogyan* imádkoznak: úgy, hogy Uram, Jézus! Üdvöm benne találom meg, másban nem bízom, mást nem ismerek rajtad kívül. És *mit* imádkoznak. Tartalmas-e az imádság.

Boldog ember az, aki tudja, hogy halála pillanatában Jézus magához veszi a lelkét. A hitvallásunk nem véletlenül mondja: halálunk pillanatában... tudja, hogy néhány perc, és Jézus magához veszi a lelkét. Nem azzal törődik, mi lesz a testével. A Biblia leírja: eltemetik kegyes férfiak, meg biztos sokan megsiratják, még szolgálhatott volna... De ebben, hogy Uram, megvallja, hogy igen, benne van a te akaratod, engedélyed, a te jótetszésed, és ha itt lezárod az életemet, mindegy, hogy még élhettem volna, ennyi volt a kiszabott esztendő.

Csodálatos imádság. Megvallja István, hogy Jézus illetékes ebben, hogy magához vegye a lelkünket. Istvánról az előbb azt mondtuk: vértanú, mártír.

Befejezem azzal, hogy Jézus Krisztus lehet, hogy nem azt kéri, hogy halj meg érte, hanem azt kéri: élj neki. Jézus Krisztus tőlünk nem azt kéri, hogy mártírok legyünk, mint István, hanem azt kéri, hogy legyetek nékem tanúim, ez a szó van a görög bibliában is. Legyetek nékem tanúbizonyságaim, mártírjaim, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.

Jó, hogy Jézus nem azt kéri ma, hogy haljunk meg érte, de boldog ember az, aki meghalni is kész Jézusért, mert Ő azt kéri, hogy éljünk neki, az Ő szolgálatára, kövessük Őt engedelmesen. A nyomorúságok között Őt keressük, mert Ő tud és akar is segíteni. Erre még biztat is bennünket: hívj segítségül, engem. Tanuljuk meg, hogy csak az az imádság, amely az Atyát, a Fiút és Szentlelkét dicsőíti – az összes többi istenkáromlás, még ha a templomban történik, akkor is. Isten nem engedte meg, hogy az Ő dicsőségét megraboljuk és rajta kívül valakiktől még kérjünk valamit. Mert Ő olyan gazdag Isten, hogy mindent meg tud adni nekünk, és mint szerető Atya, mindent meg is akar adni az övéinek.

Ha elközelít halálunk órája, akkor meg boldogan tudjuk énekelni a 341,7 dicséretet. Legyen ez válaszuk az ige üzenetére, legyen hitvallásunk:

Légy pajzsom és reményem,
Ha kétség látogat.
Véssem szívembe mélyen
Kereszthalálodat.
Rád nézlek, rád szünetlen,
S ha majd szívem megáll,
Öleljen át a lelkem.
Így halni: jó halál.

Imádkozzunk!

Milyen jó lenne, Urunk, ha teljes életünk vallaná: kezedre bízunk lelkünket. Jó lenne, ha tudnánk igazán mondani mindig: nem a magunké vagyunk, hanem a mi hűséges Megváltónknak, Jézus Krisztusnak a tulajdonai, aki az Ő drága vérével minden bűnünkért tökéletesen eleget tett. Az ördögnek minden hatalmától megszabadított, és megőriz, megvéd, és bevisz az Ő dicsőségébe. Nincs okunk félelemre, szorongásra, depresszióra. Nincs okunk semmilyen más bajra, nehézségre. Nem merülhetünk el a posványba, mert Jézushoz tartozunk.

István történetéből hadd vigyük el ezt, Urunk, a hétköznapiakba, a családkba. Hadd vigyük be a munkánkba, a pihenésünkbe is, hogy mit jelent az: te Urunk vagy. Milyen jó dolog hozzád tartozni, vezetésed alatt élni, rád hagyatkozni. Könyörülj meg, Urunk, hogy ez valóság legyen az életünkben, hogy téged magasztalhassunk, dicsőíthessünk.

Kérünk, Urunk, add ezt a vigaszt azoknak, akik a halál árnyékában járnak: betegeinknek, gyászolóknak, akik a héten szeretteiktől búcsúztak, ahol hirdettük az evangéliumot, ahol felolvashattuk a feltámadásról szóló ígéretet, ahol tanúbizonyságot tehattünk rólad. Add, hogy ők is vallják ezt: valóban te veszed magadhoz a tieid lelkét.

Köszönjük, hogy számunkra hajlékot készítettél, s ha itt időnk lejár, az nem a vég, nem a pusztulás, hanem átmenetel egy jobb, szebb hazába.

Adj nekünk ilyen vigasztalást, reménységet.

Kérünk, Urunk, fogadd hálánkat azért, hogy sokan befejezhették az iskolát az elmúlt napokban. Kérünk, a szünidőben is őrizd a gyermekeket, diákokat. Te pihentesd meg a pedagógusokat is, Urunk. Áldd meg azokat is, akik szabadságra mennek. Engedd, hogy a pihenést is a te kezedből vegyék.

Köszönjük, hogy te lehetsz Ura mindennek, munkának és szabadidőnek, a gondolatainkat is te vezetheted. És amit most nem tudtunk felsorolni, ígéretünk van, „hogy szátokon sincs a szó, s én már hallom azt.”

Ámen.